Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2019. gada 26. jūnijā*

Valsts pienākumu neizpilde – LESD 258. pants – LESD 49. pants – Direktīva 2006/123/EK – 15. panta 2. un 3. punkts – Direktīva 2005/36/EK – 13., 14. un 50. pants un VII pielikums – Brīvība veikt uzņēmējdarbību – Profesionālo kvalifikāciju atzīšana – Valsts noteikumi attiecībā uz mediatoru apmācības sniedzējiem

Lietā C-729/17

par prasību sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2017. gada 22. decembrī cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *H. Tserepa-Lacombe* un *H. Støvlbæk*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Grieķijas Republiku, ko pārstāv *M. Tassopoulou*, *D. Tsagkaraki* un *C. Machairas*, pārstāvji,

atbildētāja,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*] (referents) un N. Pisarra [*N. Piçarra*],

ģenerāladvokāts: H. Saugmandsgors Ē [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs: R. Skjāno [*R. Schiano*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 6. decembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 28. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasībā Eiropas Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, nosakot, ka mediatoru apmācības iestāžu juridiskajai formai jābūt vienīgi bezpeļņas uzņēmumiem, kuros ietilpst vismaz viena Grieķijas advokātu apvienība un vēl vismaz viena profesionāla kamera, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas

* Tiesvedības valoda – grieķu.

tai paredzēti LESD 49. pantā un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.) 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā un 3. punktā. Šī iestāde turklāt lūdz Tiesu konstatēt, ka, piemērojot akadēmisko kvalifikāciju atzīšanas procedūrai papildu prasības attiecībā uz sertifikātu saturu un nosakot kompensācijas pasākumus, iepriekš nenovērtējot būtiskās atšķirības, kā arī uzturot spēkā diskriminējošas normas, saskaņā ar kurām mediatora akreditācijas pieteikuma iesniedzējiem, kuru atestācijas dokumenti ir iegūti ārvalstīs vai kurus izsniegusi atzīta ārvalstu apmācības iestāde pēc Grieķijā apgūtas apmācību programmas, ir jāapliecina pieredze, kas atbilst dalībai vismaz trijos mediācijas procesos, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti LESD 49. pantā, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2005/36/EK (2005. gada 7. septembris) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu (OV 2005, L 255, 22. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/55/ES (2013. gada 20. novembris) (OV 2013, L 354, 132. lpp.), (turpmāk tekstā – "Direktīva 2005/36") 13. un 14. pantā, 50. panta 1. punktā un VII pielikumā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2006/123

2 Direktīvas 2006/123 6. apsvērums ir formulēts šādi:

"[Šķēršļus brīvībai veikt uzņēmējdarbību pakalpojumu brīvai apritei starp dalībvalstīm] nevar likvidēt, tikai paļaujoties uz Līguma [49. un 56.] panta tiešo piemērošanu, jo, no vienas puses, tos izskatīt katrā gadījumā atsevišķi ar pārkāpumu novēršanas procedūru pret attiecīgajām dalībvalstīm, jo īpaši pēc paplašināšanās, valsts un Kopienas iestādēm būtu ļoti sarežģīti, un, no otras puses, daudzu šķēršļu likvidācijai ir nepieciešama valstu tiesisko shēmu iepriekšēja koordinācija, tostarp administratīvās sadarbības izveidošana. Kā atzinuši Eiropas Parlaments un Padome, Kopienas tiesību instruments ļauj panākt reālu pakalpojumu iekšējo tirgu."

3 Šīs direktīvas 73. apsvērumā ir noteikts:

"Izskatāmās prasības ietver attiecīgo valstu noteikumus, saskaņā ar kuriem, pamatojoties uz iemesliem, kas nav saistīti ar profesionālo kvalifikāciju, dažām darbībām var piekļūt tikai konkrēti pakalpojumu sniedzēji. Šīs prasības ietver arī prasības pakalpojumu sniedzējam iegūt noteiktu juridisko formu, jo īpaši, būt juridiskai personai, individuālam uzņēmumam, bezpeļņas organizācijai vai uzņēmumam, kas pieder tikai fiziskām personām, un prasības, kuras saistītas ar kapitāla daļu vai akciju turēšanu uzņēmumā, jo īpaši pienākumu turēt kādu minimālo kapitāla apjomu saistībā ar konkrētām pakalpojumu darbībām vai būt ar kādu noteiktu kvalifikāciju, lai varētu turēt kapitāla daļas vai akcijas kādā uzņēmumā vai vadīt kādu uzņēmumu. Izvērtējums par noteikto minimālo un/vai maksimālo tarifu atbilstību brīvībai veikt uzņēmējdarbību attiecas vienīgi uz tarifiem, kurus kompetentās iestādes ir īpaši noteikušas konkrētu pakalpojumu sniegšanai, un nevis, piemēram, uz vispārīgiem cenu noteikšanas noteikumiem, kā māju īrei."

4 Minētās direktīvas 15. panta 1.–3. punktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis pārbauda, vai saskaņā ar to tiesību sistēmu tiek piemērota kāda no 2. punktā minētajām prasībām, un nodrošina, ka visas šādas prasības atbilst 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Dalībvalstis pielāgo savus normatīvos vai administratīvos aktus tā, lai tie atbilstu šiem nosacījumiem.

2. Dalībvalstis pārbauda, vai to tiesību sistēmā kā nosacījums, lai atļautu piekļuvi pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu, ir paredzēta atbilstība jebkurai no šādām nediskriminējošām prasībām:

[..]

b) pakalpojumu sniedzēja pienākums izvēlēties konkrētu juridisku formu;

c) prasības, kas saistītas ar kapitāla daļu vai akciju turēšanu uzņēmumā;

[..]

3. Dalībvalstis pārbauda, vai 2. punktā minētās prasības atbilst šādiem nosacījumiem:

a) nediskriminēšana: prasības nedrīkst ne tieši, ne netieši būt diskriminējošas saistībā ar valstspiederību vai uzņēmumu gadījumā – saistībā ar juridiskās adreses atrašanās vietu;

b) nepieciešamība: prasībām ir jābūt pamatotām ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;

c) samērīgums: prasībām ir jābūt piemērotām, lai sasniegtu noteikto mērķi; tās nedrīkst būt augstākas, nekā ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai, un nedrīkst pastāvēt iespēja šīs prasības aizstāt ar citiem mazāk ierobežojošiem pasākumiem, ar kuriem sasniedz to pašu rezultātu."

Direktīva 2005/36

5 Atbilstoši Direktīvas 2005/36 1. pantam tajā ir paredzēti noteikumi, saskaņā ar kuriem dalībvalsts, kas darbības sākšanai vai veikšanai reglamentētā profesijā savā teritorijā izvirza nosacījumu, ka vajadzīgas specifiskas profesionālās kvalifikācijas, (turpmāk tekstā – "uzņēmēja dalībvalsts") saistībā ar darbības sākšanu vai veikšanu šajā profesijā atzīst profesionālās kvalifikācijas, kuras iegūtas vienā vai vairākās citās dalībvalstīs un kuras ļauj šai personai ar šādu kvalifikāciju veikt darbību tajā pašā profesijā šajā dalībvalstī.

6 No minētās direktīvas 2. panta 1. punkta izriet, ka tā attiecas uz visiem dalībvalstu pilsoņiem, kas vai nu kā pašnodarbinātas personas, vai kā darbinieki vēlas veikt darbību reglamentētā profesijā, tostarp brīvajās profesijās, dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā viņi ieguvuši savu profesionālo kvalifikāciju.

7 Direktīvas 2005/36 3. panta 1. punkta a)–c) un e) apakšpunktā ir paredzēts:

"1. Šajā direktīvā lieto šādas definīcijas:

a) "reglamentēta profesija": profesionāla darbība vai profesionālu darbību kopums, uz kuras sākšanu, veikšanu vai veikšanu kādā noteiktā veidā tieši vai netieši attiecas normatīvos vai administratīvos aktos paredzēta prasība par īpašas profesionālās kvalifikācijas esamību; jo īpaši par veikšanas veidu uzskata tāda profesionālā nosaukuma lietošanu, kuru normatīvie vai administratīvie akti atļauj lietot vienīgi personām ar noteiktu profesionālo kvalifikāciju. Gadījumos, uz kuriem neattiecas definīcijas pirmais teikums, šā panta 2. punktā minētās profesijas uzskata par reglamentētām profesijām;

b) "profesionālās kvalifikācijas": kvalifikācijas, ko apstiprina kvalifikāciju apliecinošs dokuments, 11. panta a) punkta i) apakšpunktā minētais kompetences apliecinājums un/vai profesionālā pieredze;

c) "kvalifikāciju apliecinošs dokuments": diploms, sertifikāts un cita veida apliecinājums, kuru izsniegusi dalībvalsts iestāde, kas norīkota saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem, un kurš apliecina tādas profesionālās apmācības sekmīgu pabeigšanu, kas apgūta galvenokārt Kopienā. Gadījumos, uz kuriem neattiecas definīcijas pirmais teikums, šā panta 3. punktā minētos apliecinošos dokumentus uzskata par kvalifikāciju apliecinošiem dokumentiem;

[..]

e) "reglamentēta izglītība un apmācība": jebkāda apmācība, kas īpaši paredzēta darbības veikšanai kādā konkrētā profesijā un kas aptver kursu vai kursus, kurus atbilstīgos gadījumos papildina profesionālā apmācība, pārbaudes prakse vai profesionālā prakse.

Profesionālās apmācības, pārbaudes prakses vai profesionālās prakses struktūru un līmeni nosaka ar attiecīgās dalībvalsts normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem, vai arī to uzrauga vai apstiprina šim nolūkam norīkota iestāde;

[..]."

8 Šīs direktīvas 13. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Ja piekļuve reglamentētai profesijai vai darbībai šādā profesijā uzņēmējā dalībvalstī ir atkarīga no tā, vai personai ir konkrētas profesionālās kvalifikācijas, minētās dalībvalsts kompetentā iestāde atļauj pretendentiem piekļūt un darboties minētajā profesijā saskaņā ar tādiem pašiem noteikumiem, kurus piemēro tās pilsoņiem, ja viņiem ir kompetences apliecinājums vai kvalifikāciju apliecinoši dokumenti, kuri minēti 11. pantā un kurus prasa cita dalībvalsts, lai piekļūtu profesijai vai darbotos profesijā tās teritorijā.

Kompetences apliecinājumus vai kvalifikāciju apliecinošus dokumentus izdod dalībvalsts kompetentā iestāde, kas norīkota saskaņā ar minētās dalībvalsts normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem.

2. Piekļūt profesijai un veikt darbību tajā, kā aprakstīts 1. punktā, atļauj arī tiem pretendentiem, kas attiecīgajā profesijā iepriekšējo desmit gadu laikā vienu gadu veikuši pilna laika darbību vai līdzvērtīga kopēja ilguma laikposmā daļlaika darbību citā dalībvalstī, kura minēto profesiju nereglamentē, un kam ir viens vai vairāki kompetences apliecinājumi vai kvalifikāciju apliecinoši dokumenti, ko izdevusi cita dalībvalsts, kura minēto profesiju nereglamentē.

Kompetences apliecinājumi un kvalifikāciju apliecinošie dokumenti atbilst šādiem nosacījumiem:

a) tos ir izdevusi dalībvalsts kompetentā iestāde, kas norīkota saskaņā ar minētās dalībvalsts normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem;

b) tie apliecina, ka persona, kas ir saņēmusi šos dokumentus, ir sagatavota veikt darbību attiecīgajā profesijā.

Tomēr pirmajā daļā minēto viena gada profesionālo pieredzi var nepieprasīt, ja pretendenta kvalifikāciju apliecinošajos dokumentos ir apstiprināts, ka izglītība un apmācība bijusi reglamentēta.

[..]"

9 Minētās direktīvas 14. panta 1., 4. un 5. punktā ir noteikts:

"1. Šīs direktīvas 13. pants neliedz uzņēmējai dalībvalstij pieprasīt pretendentam pabeigt adaptācijas periodu, kas var ilgt līdz trim gadiem, vai veikt zināšanu pārbaudi, ja:

a) apmācība, ko pretendents saņēmis, aptver mācību priekšmetus, kuri būtiski atšķiras no tiem, ko aptver kvalifikāciju apliecinošais dokuments, kurš nepieciešams uzņēmējā dalībvalstī;

b) reglamentētā profesija uzņēmējā dalībvalstī ietver vienu vai vairākas reglamentētas profesionālās darbības, kuras atbilstīgajā profesijā nepastāv pretendenta izcelsmes dalībvalstī, un uzņēmējā dalībvalstī nepieciešamā apmācība aptver mācību priekšmetus, kuri būtiski atšķiras no tiem, ko aptver pretendenta kompetences apliecinājums vai kvalifikāciju apliecinošais dokuments.

[..]

4. Šā panta 1. un 5. punkta piemērošanas nolūkā "mācību priekšmeti, kuri būtiski atšķiras" ir tādi mācību priekšmeti, attiecībā uz kuriem iegūtās zināšanas, prasmes un kompetences ir būtiskas darbības veikšanai attiecīgajā profesijā un attiecībā uz kuriem ieceļotāja saņemtā apmācība tās satura ziņā būtiski atšķiras no apmācības, kas tiek pieprasīta uzņēmējā dalībvalstī.

5. Šā panta 1. punktu piemēro, atbilstīgi ņemot vērā proporcionalitātes principu. Jo īpaši, ja uzņēmēja dalībvalsts paredz prasīt, lai pretendents pabeidz adaptācijas periodu vai veic zināšanu pārbaudi, tai vispirms jāpārliecinās par to, vai zināšanas, prasmes un kompetences, ko pretendents apguvis savas profesionālās pieredzes vai mūžizglītības gaitā un ko apstiprinājusi attiecīga iestāde jebkurā dalībvalstī vai trešā valstī, ir tādas zināšanas, prasmes un kompetences, kuras pilnīgi vai daļēji aptver 4. punktā definētos mācību priekšmetus, kuri būtiski atšķiras."

10 Direktīvas 2005/36 50. panta 1. punktā ir noteikts:

"1. Ja uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes lemj par pieteikumu nodarboties ar attiecīgo reglamentēto profesiju saskaņā ar šo daļu, minētās iestādes var prasīt VII pielikumā uzskaitītos dokumentus un sertifikātus.

[..]"

11 Šīs direktīvas 56. panta 3. punktā ir noteikts, ka katra dalībvalsts ne vēlāk kā 2007. gada 20. oktobrī norīko iestādes un struktūras, kas ir kompetentas piešķirt vai saņemt kvalifikāciju apliecinošos dokumentus un citus dokumentus vai informāciju, kā arī tās iestādes un struktūras, kas ir kompetentas saņemt pieteikumus un pieņemt šajā direktīvā minētos lēmumus, un tūlīt informē par to pārējās dalībvalstis un Komisiju.

12 Minētās direktīvas VII pielikuma 1. punkta a)–c) apakšpunktā ir noteikts:

"1. Dokumenti

a) Attiecīgās personas pilsonību apliecinošs dokuments.

b) Attiecīgās personas profesionālās kompetences atestācijas vai kvalifikāciju apliecinošie dokumenti, kas dod iespēju pretendēt uz konkrēto profesiju, kā arī profesionālās pieredzes atestācijas kopijas, kur tas nepieciešams.

Uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes var uzaicināt pretendentu sniegt informāciju attiecībā uz viņa apmācību tādā apmērā, kādā tas ir nepieciešams, lai noteiktu iespējamās būtiskās atšķirības no nepieciešamās profesionālās izglītības, kā noteikts 14. pantā. Ja pretendentam nav iespējams sniegt šādu informāciju, uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes vēršas izcelsmes dalībvalsts kontaktpunktā, kompetentajā iestādē vai kādā citā atbilstošā iestādē.

c) Gadījumos, kas minēti 16. pantā – sertifikāts attiecībā uz profesionālās darbības raksturu un ilgumu, ko izsniegusi kompetentā iestāde vai struktūra izcelsmes dalībvalstī vai dalībvalstī, no kuras ārvalstnieks ieradies."

Direktīva 2008/52

13 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/52/EK (2008. gada 21. maijs) par konkrētiem mediācijas aspektiem civillietās un komerclietās (OV 2008, L 136, 3. lpp.) 16. apsvērums ir formulēts šādi:

"Lai nodrošinātu vajadzīgo savstarpējo uzticību, ievērojot konfidencialitāti, ietekmi uz noilgumu un tā termiņu un mediācijā panākto izlīgumu atzīšanu un izpildi, dalībvalstīm, izmantojot jebkurus līdzekļus, ko tās uzskata par atbilstīgiem, būtu jāveicina mediatoru apmācības un efektīvu kvalitātes kontroles mehānismu ieviešana saistībā ar mediācijas pakalpojumu sniegšanu."

14 Šīs direktīvas 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šīs direktīvas mērķis ir atvieglot piekļuvi alternatīvai strīda izšķiršanai un rosināt strīdu izšķiršanu ar izlīgumu, veicinot mediācijas izmantošanu un nodrošinot līdzsvarotas mediācijas un tiesvedības procesu attiecības."

15 Minētās direktīvas 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

b) "mediators" ir jebkura trešā persona, kura ir lūgta efektīvi, objektīvi un kompetenti veikt mediāciju, neatkarīgi no tās nosaukuma vai profesijas attiecīgajā dalībvalstī un veida, kā šī trešā persona ir norīkota vai lūgta veikt mediāciju."

16 Šīs pašas direktīvas 4. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis ar tādiem līdzekļiem, kādus tās uzskata par piemērotiem, veicina mediatoru un mediācijas pakalpojumu sniegšanā iesaistītu organizāciju brīvprātīgu rīcības kodeksu izstrādi un ievērošanu, kā arī citus efektīvus kvalitātes kontroles mehānismus mediācijas pakalpojumu sniegšanai.

2. Dalībvalstis veicina mediatoru sākotnēju un turpmāku apmācību, lai nodrošinātu, ka mediāciju attiecībā uz iesaistītajām pusēm veic efektīvi, objektīvi un kompetenti."

Grieķijas tiesības

Likums 3898/2010

17 Likuma 3898/2010 (*FEK* A' 211/16.2.2010), ar ko tika transponēta Direktīva 2008/52, 5. panta 1. un 2. punkts ir formulēti šādi:

"1. Mediatoru apmācības iestādes drīkst būt bezpeļņas sabiedrības, kurās ietilpst vismaz viena valsts advokātu apvienība un vēl vismaz viena profesionāla kamera un kuras darbojas, pamatojoties uz 7. pantā paredzēta dienesta izsniegtu atļauju.

2. Prezidenta dekrētā, kas publicēts, pamatojoties uz tieslietu, pārskatāmības un cilvēktiesību ministra, ekonomikas, konkurences un tirdzniecības flotes ministra un izglītības, mūžizglītības un reliģijas lietu ministra priekšlikuma, ir precizēti mediatoru apmācības iestāžu atļaujas un darbības nosacījumi, pamatizglītības programmu, apmācības un periodiskās apmācības programmu saturs, to ilgums, vietas, kurās mācības tiek pasniegtas, mācībspēku kvalifikācijas, dalībnieku skaits, kā arī mediatoru apmācības iestādēm piemērojamie sodi pienākumu neizpildes gadījumos. Šie sodi ietver naudas sodus un pagaidu vai galīgu darbības atļaujas atsaukšanu. Sodu izvēles un aprēķināšanas kritēriji tiek noteikti iepriekš minētajā prezidenta dekrētā.

[..]"

18 Minētā likuma 6. panta 1. un 3. punktā ir paredzēts:

"1. "Mediatoru akreditācijas komisija" ir izveidota Tieslietu, pārredzamības un cilvēktiesību ministrijas uzraudzībā. Komisijas kompetencē tostarp ietilpst mediatoru kandidātu akreditācija, mediatoru apmācības iestādēm paredzēto pienākumu izpildes uzraudzība un akreditēto mediatoru ētikas kodeksa ievērošanas uzraudzība. Komisijas uzdevums ir arī ziņot tieslietu, pārskatāmības un cilvēktiesību ministram saistībā ar 5. un 7. pantā paredzēto sodu piemērošanu. Komisijā ietilpst tās priekšsēdētājs un četri (4) locekļi, kā arī tāds pats skaits aizstājēju. Komitejas locekļu pilnvaru termiņš ir trīs gadi.

[..]

3. Mediatoru kandidātu akreditācijai ir jākārto eksāmeni, ko vērtē atlases žūrija, kurā iekļauti divi 1. punktā minētās komisijas locekļi, ko iecēlis tās priekšsēdētājs, un atbilstoši Likuma Nr. 1756/1988 41. panta 2. punktam iecelts tiesnesis, kas šo žūriju vada. Atlases žūrija pārbauda, vai kandidātam ir pietiekamas zināšanas, prasmes un izglītība, ko sniegušas 5. pantā minētās apmācības iestādes, mediācijas pakalpojumu sniegšanai; tās lēmumu noformē rakstveidā un pienācīgi pamato. Advokātu apvienību pilnsapulcei ir jāpiešķir šī panta 5. punktā minētais personāls 1. punktā minētās komisijas sekretariāta un žūrijas darbības vajadzībām. Ar kopīgu lēmumu finanšu ministrs un tieslietu, pārskatāmības un cilvēktiesību ministrs nosaka:

a) eksāmenu žūrijas locekļu atlīdzības kartību un apmēru, kuru sedz Tiesu iestāžu ēku finansējuma kase,

b) eksaminācijas maksu, kura kandidātiem iepriekš ir jāiemaksā žūrijai.

[..]"

19 Šī paša likuma 7. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Tieslietu, pārskatāmības un cilvēktiesību ministrs ar rīkojumu paredz:

a) īpašus nosacījumus mediatoru atestācijai, kā arī citās Eiropas Savienības dalībvalstīs iegūtu mediatoru atestācijas dokumentu atzīšanas kārtību. Šai atzīšanai, kā arī pagaidu vai galīgai akreditācijas atsaukšanai ir nepieciešama 6. panta 1. punktā paredzētās komisijas iepriekšēja piekrišana,

b) akreditēto mediatoru ētikas kodeksu,

c) īpašus nosacījumus sodu piemērošanai minētā kodeksa neievērošanas gadījumā. Šie sodi, kurus piemēro ar 6. panta 1. punktā paredzētās komisijas piekrišanu, ietver akreditācijas pagaidu vai galīgu atsaukšanu; un

d) nosaka jebkādu citu saistīto jautājumu regulējumu."

20 Likuma 3898/2010 14. pants tika grozīts ar 2012. gada 4. decembra Leģislatīvo aktu par tādu steidzamu jautājumu risināšanu, kuri ietilpst Finanšu ministrijas, Attīstības, konkurences, infrastruktūras, transporta un sakaru ministrijas, Izglītības un reliģijas lietu ministrijas, Kultūras un sporta ministrijas, Vides, enerģētikas un klimata pārmaiņu ministrijas, Darba, sociālā nodrošinājuma un labklājības ministrijas, Tieslietu, pārskatāmības un cilvēktiesību ministrijas, Administratīvo reformu un e-pārvaldības ministrijas kompetencē, un citiem noteikumiem (*FEK* A' 237/5.12.2012), ar ko tam tika pievienots 2. punkts, saskaņā ar kuru "ir atļauts atzīt mediatora atestācijas dokumentu, ko izdevusi ārvalstu apmācības iestāde pēc Grieķijā sniegtas apmācības, ja šis dokuments ir iegūts vēlākais Likuma 3898/2010 5. pantā minētās apmācības iestādes vai iestāžu atļaujas saņemšanas un darbības uzsākšanas datumā un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā 2012. gada 31. decembrī".

Likums 4512/2018

21 2018. gada 17. janvāra Likuma 4512/2018 par ekonomikas stabilizācijas programmas strukturālās reformas piemērošanas noteikumiem un citām normām (*FEK* A' 5/17.1.2018) 205. pants ir formulēts šādi:

"No šā likuma spēkā stāšanās brīža jebkādas pretējas tiesību normas, kas atšķirīgi reglamentē jebkuru ar mediāciju saistītu jautājumu, ir atceltas. Likuma 3898/2010 1. panta tiesību normas paliek spēkā."

Prezidenta dekrēts 123/2011

22 Prezidenta dekrēta 123/2011, kurā paredzēti tādu apmācības iestāžu atļauju un darbības nosacījumi, kuras organizē mācības mediatoriem civillietās un komerclietās (*FEK* A' 255/9.12.2011), 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"Mediatoru apmācības iestādes, turpmāk sauktas "iestādes", var būt bezpeļņas sabiedrības, kurās ietilpst vismaz viena valsts advokātu apvienība un vēl vismaz viena profesionāla kamera, un kuras darbojas pamatojoties uz atļauju, ko izsniedzis advokātu un tiesu izpildītāju profesiju dienests, kas ietilpst Tieslietu, pārskatāmības un cilvēktiesību ministrijas tiesu pārvaldes ģenerāldirekcijā (Likuma 3898/2010 5. panta 1. punkts)."

Grozītais Ministrijas rīkojums 109088

23 2011. gada 12. decembra Ministrijas rīkojuma 109088, kurā grozījumi izdarīti ar 2012. gada 20. decembra Rīkojumu 107309, (turpmāk tekstā – "grozītais Ministrijas rīkojums 109088") A daļas vienīgā panta 1., 2. un 5. punkts ir formulēti šādi:

"A. Ārvalstu apmācības iestādes izdotā mediatora atestācijas dokumenta atzīšanas procedūra noris šādi:

Akreditācijas komisija ārvalstu apmācības iestādes izdoto mediatora atestācijas dokumentu atzīst par līdzvērtīgu saskaņā ar šādu procedūru:

1. Kandidāti iesniedz pieteikumu par mediatora atestācijas dokumenta atzīšanu.

[..]

2. Pieteikuma veidlapai pievieno šādus apliecinošus dokumentus:

[..]

c) apmācības iestādes izdots sertifikāts, kurš adresēts Likuma 3898/2010 6. panta 1. punktā minētajai mediatoru akreditācijas komisijai un kurā norādīts:

aa) kopējais apmācību stundu skaits,

bb) mācību priekšmeti,

cc) mācību vieta,

dd) dalībnieku skaits,

ee) pasniedzēju skaits un kvalifikācija,

ff) kandidātu eksaminēšanas un novērtēšanas procedūra un kārtība, kādā tiek nodrošināts godīgums.

[..]

5. Mediatoru akreditācijas komiteja uzskata atestācijas dokumentu par līdzvērtīgu ar nosacījumu, ka šo dokumentu ir izdevusi atzīta ārvalsts iestāde un ka kandidāts var apliecināt pieredzi, kas atbilst vismaz trīs gadījumiem, kad tas ir piedalījies mediācijas procesos kā mediators, mediatora asistents vai kādas no pusēm padomdevējs. Komisija pēc saviem ieskatiem var pieprasīt kandidātam kārtot papildu eksāmenu, it īpaši, ja apmācību Grieķijā sniegusi ārvalsts iestāde.

Attiecībā uz tāda atestācijas dokumenta līdzvērtīguma atzīšanu, kas iegūts ārvalstīs vai ko izdevusi atzīta ārvalsts apmācības iestāde pēc Grieķijā sniegta apmācības kursa, mediatoru akreditācijas komisija var atzīt atestācijas dokumentu par līdzvērtīgu, pat ja kandidāts nevar apliecināt pieredzi, kura atbilst dalībai vismaz trijos mediācijas procesos kā mediatoram, mediatora asistentam vai vienas no pusēm padomdevējam, ja kandidāta lietā iekļautā informācija kopumā skaidri apliecina šīs personas profesionālo izaugsmi un sistemātisku praksi mediācijas jomā un ja šis dokuments ir iegūts vēlākais 2012. gada 31. decembrī."

Pirmstiesas procedūra

24 Pēc tam, kad Komisijas dienesti bija saņēmuši sūdzību, tai radās šaubas par Likuma 3898/2010 un grozītā Ministrijas rīkojuma 109088 atbilstību Direktīvām 2006/123 un 2005/36, un 2013. gada 11. jūlijā tā Grieķijas Republikai lūdza sniegt informāciju par mediatoru apmācību Grieķijā.

25 Ar 2013. gada 16. septembra vēstuli Grieķijas Republika sniedza atbildi uz šo lūgumu.

26 2014. gada 11. jūlijā Komisija Grieķijas Republikai nosūtīja brīdinājuma vēstuli, lūdzot sniegt apsvērumus saistībā ar minētā likuma un minētā rīkojuma iespējamu neatbilstību Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktam, kā arī Direktīvas 2005/36 13. un 14. pantam. Grieķijas Republika uz šo vēstuli atbildēja 2014. gada 12. septembrī.

27 2015. gada 29. maijā Komisija nosūtīja papildu brīdinājuma vēstuli, kurā tā atkārtoja savu nostāju un pauda bažas par Grieķijas tiesiskā regulējuma atbilstību Direktīvas 2005/36 50. panta 1. punktam un VII pielikumam, jo citās Savienības dalībvalstīs iegūtu mediatoru profesionālo kvalifikāciju apliecinošu dokumentu atzīšanai tiek piemēroti nosacījumi, kuri pārsniedz minētajā direktīvā pieļauto. Komisija turklāt uzskatīja, ka Grieķijas tiesiskais regulējums ir pretrunā LESD 45. un 49. pantā paredzētajam nediskriminācijas principam.

28 Ar 2015. gada 23. novembra vēstuli Grieķijas Republika atbildēja uz papildu brīdinājuma vēstuli.

29 Tā kā Komisiju Grieķijas Republikas atbildes nepārliecināja, tā 2016. gada 25. februārī izdeva argumentētu atzinumu, kas minētajai dalībvalstij tika paziņots 26. februārī un ar ko tā norādīja, pirmkārt, ka nosakot, ka mediatoru apmācības iestāžu formai jābūt vienīgi bezpeļņas sabiedrībām, kurās ietilpst vismaz viena Grieķijas advokātu apvienība un vēl vismaz viena profesionāla kamera, šī dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti LESD 49. pantā un Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā, kā arī 3. punktā.

30 Otrkārt, argumentētajā atzinumā bija teikts, ka, piemērojot akadēmisko kvalifikāciju atzīšanas procedūrai papildu prasības attiecībā uz sertifikātu saturu un nosakot kompensācijas pasākumus, iepriekš nenovērtējot būtiskās atšķirības, kā arī paturot spēkā diskriminējošas normas, saskaņā ar kurām kandidātam ir jāapliecina pieredze, kas atbilst dalībai vismaz trīs mediācijas procesos, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti LESD 45. un 49. pantā, kā arī Direktīvas 2005/36 13. un 14. pantā, 50. panta 1. punktā un tās VII pielikumā.

31 Ar 2016. gada 10. maija vēstuli Grieķijas Republika apstrīdēja tai pārmesto pienākumu neizpildi, uzskatīdama, ka, pirmkārt, uz mediācijas darbībām attiecas LESD 51. panta pirmajā daļā paredzētais izņēmums, jo tās ir ar valsts varas īstenošanu saistītas darbības. Katrā ziņā vispārējās intereses saistībā ar tiesvedību varētu izmantot kā pamatojumu pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežošanai. Otrkārt, attiecībā uz profesionālo kvalifikāciju atzīšanu minētā dalībvalsts norāda, ka attiecīgās valsts tiesību normas mediatoram, kas atbilstošu profesionālo kvalifikāciju ieguvis citā dalībvalstī, neliedz tiesības praktizēt šajā profesijā. Turklāt no attiecīgajām valsts tiesību normām izrietot, ka mediatora kompetenci ir iespējams secināt no dokumentiem par viņa tālāko izglītību, nevis izmantojot kritēriju par pieredzi, atbilstoši kuram ir nepieciešama dalība vismaz trijos mediācijas procesos.

32 Tā kā Komisija nepiekrita Grieķijas Republikas nostājai, tā cēla šo prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi.

Par prasību

Par prasības apjomu

– Lietas dalībnieču argumenti

33 Komisija prasībā ir formulējusi divus iebildumus. Pirmkārt, tā uzskata, ka ar Likuma 3898/2010 5. panta 1. punktu un Prezidenta dekrēta 123/2011 1. panta 1. punktu tiek radīts šķērslis LESD 49. pantā definētajai brīvībai veikt uzņēmējdarbību un tiek pārkāpts Direktīvas 2006/123 par pakalpojumiem iekšējā tirgū 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkts un 3. punkts. Otrkārt, tā norāda, ka ar grozīto Ministrijas rīkojumu 109088 ir pārkāpts Direktīvas 2005/36 13., 14. un 50. pants, kā arī tās VII pielikums.

34 Aizstāvoties, bet neapstrīdot Komisijas iebildumus par Likumu 3898/2010 un grozīto Ministrijas rīkojumu 109088, Grieķijas Republika norādīja, ka Likums 3898/2010 un Prezidenta dekrēts 123/2011 ir atcelti no 2018. gada 17. janvāra, kad *Grieķijas Republikas Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēts Likums 4512/2018. Grieķijas Republika uzskata, ka no tā izriet, ka Komisijas prasībā izvirzītie iebildumi vairs nav būtiski.

35 Replikas rakstā ietvertajā *petitum*, kā arī tiesas sēdē Komisija norādīja, ka šī prasība attiecas arī uz situāciju, kas radusies grozījumu dēļ, kuri tika izdarīti ar Likumu 4512/2018, jo saskaņā ar Tiesas judikatūru ar pirmstiesas procedūrā apstrīdēto tiesisko regulējumu izveidotā sistēma pilnība ir tikusi saglabāta ar jauniem pasākumiem, kurus dalībvalsts ir pieņēmusi pēc argumentētā atzinuma.

– Tiesas vērtējums

36 Lai noteiktu šīs prasības sakarā ar pienākumu neizpildi apjomu, ir jānorāda, ka pienākumu neizpilde ir jāvērtē atkarībā no situācijas dalībvalstī, kāda tā ir, beidzoties argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam, un ka pēc tam sekojošās iespējamās izmaiņas Tiesa nevar ņemt vērā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 27. aprīlis, Komisija/Grieķija, C-202/16, nav publicēts, EU:C:2017:318, 37. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

37 Gadījumā, kad procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi apstrīdētais valsts tiesiskais regulējums ir vēlāk grozīts, Komisija negroza prasības priekšmetu, pret agrāko tiesisko regulējumu izvirzītos iebildumus attiecinot uz tiesisko regulējumu, kurš izriet no pieņemtajiem grozījumiem, ja abām šīm valsts tiesiskā regulējuma versijām ir identisks saturs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 21. marts, Komisija/Francija, C-197/12, nav publicēts, EU:C:2013:202, 26. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

38 Turpretim strīda priekšmetu nevar paplašināt attiecībā uz pienākumiem, kas izriet no jaunajiem noteikumiem, kuriem nav ekvivalentu noteikumu attiecīgā akta sākotnējā redakcijā, jo tādējādi tiktu pārkāptas pienākumu neizpildes konstatēšanas procedūras likumības būtiskās procesuālās prasības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 5. aprīlis, Komisija/Bulgārija, C-488/15, EU:C:2017:267, 52. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

39 Tā kā Komisija, kā jau norādīts, pirmo prasībā izvirzīto iebildumu savā replikas rakstā ir attiecinājusi arī uz Likumu 4512/2018, ir jānosaka, vai šīs attiecināšanas rezultātā tiek grozīts prasības priekšmets.

40 Šajā gadījumā nedz no attiecīgo Likuma 4512/2018 normu teksta, nedz no Komisijas ar tām saistītās argumentācijas neizriet, ka šī likuma normu saturs ir identisks agrākā tiesiskā regulējuma normām.

41 Līdz ar to, tā kā Komisijas izvirzītais pirmais iebildums attiecas arī uz Likuma 4512/2018 normām, ar to tiek grozīts strīda priekšmets, tādēļ ir jāpārbauda Komisijas prasībā izvirzītie iebildumi, neņemot vērā replikā izklāstīto pirmā iebilduma papildinājumu.

42 Šādos apstākļos kā nepieņemami ir jānoraida iebildumi saistībā ar LESD 49. panta, Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkta un 3. punkta, Direktīvas 2005/36 13. un 14. panta, 50. panta 1. punkta, kā arī VII pielikuma pārkāpumu, ciktāl šie iebildumi attiecas uz Likumu 4512/2018.

Par lietas būtību

Par iebildumu saistībā ar LESD 49. panta un Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkta un 3. punkta pārkāpumu

– Lietas dalībnieču argumenti

43 Komisija uzskata, ka, pirmkārt, no Likuma 3898/2010 5. panta 1. punkta un, otrkārt, no Prezidenta dekrēta 123/2011 1. panta 1. punkta izriet, ka sabiedrības, kas sniedz apmācības pakalpojumus nolūkā apmācīt mediatorus, kuri uz šī pamata var piedalīties eksāmenā, kuru nokārtojot tiek iegūta mediatora akreditācija Grieķijā, juridiski drīkst būt organizētas vienīgi kā bezpeļņas sabiedrības, kurās kopīgi ietilpst vismaz viena Grieķijas advokātu apvienība un vēl vismaz viena profesionāla kamera, un tās drīkst darboties saskaņā ar šī likuma 7. pantā noteiktās iestādes izdotu atļauju.

44 Komisija uzskata, ka prasība par apmācības iestādes sastāvu, kā arī prasība par tās juridisko formu attur gan tās ārvalstu apmācības iestādes, kuras vēlētos pirmo reizi reģistrēt uzņēmējdarbību Grieķijā, gan arī tās, kuras tajā vēlētos nodibināt pakārtotu uzņēmumu, jo šīs prasības ierobežo LESD 49. pantā un Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā un 3. punktā nostiprināto brīvību veikt uzņēmējdarbību.

45 Komisijas ieskatā, no Likuma 3898/2010 izriet, ka tādu iestāžu, kuras neatbilst šī likuma prasībām, piedāvātās apmācības nevar sniegt piekļuvi minētā likuma 6. pantā paredzētajam eksāmenam un, *in fine*, to rezultātā nevar iegūt akreditāciju, kas nepieciešama mediatora profesijas praktizēšanai Grieķijā.

46 Komisija arī norāda, ka šīs prasības nav pamatotas nedz ar primāru vispārējo interešu apsvērumu, nedz ar tām var sasniegt tajās nosprausto mērķi, un tās pārsniedz šī mērķa sasniegšanai nepieciešamo. Turklāt tās var tikt piemērotas veidā, kas var būt diskriminējošs.

47 Komisija turklāt uzskata, ka pretēji Grieķijas Republikas pirmstiesas procedūrā izvirzītajiem argumentiem LESD 51. pantā paredzētais izņēmums šajā lietā nav piemērojams. Pirmkārt, no 2005. gada 17. februāra rīkojuma *Mauri* (C-250/03, EU:C:2005:96), kurš ir par advokātu dalību attiecīgā eksāmena žūrijā, nevar secināt, ka attiecīgā valsts tiesību norma ir saderīga ar Savienības tiesībām, jo Likuma 3898/2010 5. pants attiecas uz mediatoru apmācības iestāžu juridisko formu. Otrkārt, norādītā pienākumu neizpilde neattiecas uz mediācijas pakalpojumiem kā tādiem, bet gan uz mediatoru apmācības pakalpojumiem, kuri nav saistīti ar valsts varas īstenošanu, tostarp tiesvedību.

48 Runājot par primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, kas varētu attaisnot attiecīgo ierobežojumu, Komisija apgalvo, pirmkārt, ka mērķis nodrošināt mediācijas kvalitāti varētu rast atbalstu Direktīvas 2008/52 4. pantā. Tomēr tā uzskata, ka minētais 4. pants, lasot to kopā ar šīs direktīvas 16. apsvērumu, ir, pirmām kārtām, vērsts uz apmācības pakalpojumu kvalitātes kontroli, izmantojot

tādus mehānismus kā rīcības kodeksi, un, otrām kārtām, minētajā 4. pantā nav aplūkotas normas par mediatoru apmācības iestāžu organizatoriskajiem aspektiem, kādas ir normas par to juridisko formu un kapitāla turējumu.

49 Otrkārt, Komisija argumentē, ka, lai gan saskaņā ar Tiesas judikatūru mediācijas pakalpojumu saņēmēju aizsardzība un nepieciešamība garantēt augsta līmeņa apmācību var būt primāri vispārējo interešu apsvērumi, Grieķijas Republika tomēr nav pierādījusi, ka prasības par juridisko formu un sabiedrības kapitāla turējumu ļautu šos mērķus sasniegt.

50 Komisija katrā ziņā uzskata, ka attiecīgie ierobežojumi nav samērīgi ar nospraustajiem mērķiem, jo, pirmām kārtām, ir iespējami mazāk ierobežojoši pasākumi, piemēram, atbilstošas mācību programmas ieviešana, kritēriju izvirzīšana pasniedzējiem un izmantotajiem materiāliem, kā arī kritēriju noteikšana obligātajiem eksāmeniem, kas sniedz piekļuvi profesijai. Otrām kārtām, Komisija norāda, ka Grieķijas Republika jau piemēro citus, mazāk ierobežojošus, pasākumus augsta apmācību līmeņa nodrošināšanai kā, piemēram, prasība par to, ka mācībspēkiem ir jābūt pieredzējušiem mediatoriem, ka eksāmenus pieņem valsts žūrija, kā arī to, ka izglītības programmas saturs un ilgums tiek noteikti ar likumu.

51 Grieķijas Republika vienīgi piebilst, ka pēc Likuma 4512/2018 pieņemšanas šim iebildumam vairs nav jēgas.

– *Tiesas vērtējums*

52 Iesākumā jānorāda, ka šīs prasības pirmais iebildums ir saistīts ar LESD 49. panta, kā arī Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkta un 3. punkta pārkāpumu.

53 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka no Direktīvas 2006/123 6. apsvēruma izriet, ka uzņēmējdarbības brīvības šķēršļus nevar likvidēt, tikai paļaujoties uz LESD 49. panta tiešo piemērošanu, tostarp tādēļ, ka tos izskatīt katrā gadījumā atsevišķi būtu ļoti sarežģīti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Rina Services* u.c., C-593/13, EU:C:2015:399, 38. punkts) un ka līdz ar to attiecīgajā jomā būtu jāpieņem direktīva.

54 No tā izriet – tā kā brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojums ietilpst Direktīvas 2006/123 piemērošanas jomā, tas nav jāpārbauda arī saistībā ar LESD 49. pantu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 23. februāris, Komisija/Ungārija, C-179/14, EU:C:2016:108, 118. punkts, kā arī 2018. gada 30. janvāris, X un *Visser*, C-360/15 un C-31/16, EU:C:2018:44, 137. punkts).

55 Tādēļ ir jāizvērtē, vai iebildums par Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkta un 3. punkta pārkāpumu ir pamatots.

56 Šajā ziņā no Direktīvas 2006/123 15. panta 1. punkta izriet, ka dalībvalstīm ir jāpārbauda, vai to tiesību sistēmā ir paredzētas kādas no šī panta 2. punktā minētajām prasībām, un jānodrošina, lai visas šādas prasības būtu atbilstošas 15. panta 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

57 Minētā 15. panta 3. punktā paredzētie kumulatīvie nosacījumi attiecas uz, pirmkārt, attiecīgo prasību nediskriminējošo raksturu, kuras nedrīkst būt ne tieši, ne netieši diskriminējošas saistībā ar valstspiederību vai – sabiedrību gadījumā – saistībā ar juridiskās adreses atrašanās vietu, otrkārt, to nepieciešamību, tas ir, prasībām ir jābūt attaisnotām ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, un, treškārt, to samērīgumu, jo minētajām prasībām ir jābūt piemērotām, lai sasniegtu noteikto mērķi, un tās nedrīkst pārsniegt to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai, turklāt nedrīkst pastāvēt iespēja šo mērķi sasniegt ar citiem mazāk ierobežojošiem pasākumiem.

58 Šajā lietā Komisijas izteiktie iebildumi ir vērsti uz to, lai konstatētu, ka ar valsts tiesību normām, ko minētā iestāde norāda savā prasībā, tiek ieviestas tāda veida prasības kā tās, kuras ir minētas Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā, un ka tad, ja minētās prasības neatbilst šī 15. panta 3. punktā minētajiem nosacījumiem, ar šīm valsts tiesību normām tiek pārkāpts minētā panta 1.–3. punkts.

59 Ir svarīgi, pirmkārt, pārbaudīt, kā to norāda Komisija, vai uz prasībām, kas izriet no Likuma 3898/2010 5. panta, attiecas šīs direktīvas 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkts.

60 Šajā ziņā jānorāda, ka Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) apakšpunktā, lasot to kopā ar 73. apsvērumu, ir paredzēta prasību kategorija, kuras nozīmē, ka pakalpojumu sniedzējam ir jāizvēlas noteikta juridiskā forma, kas ietver arī prasību būt juridiskai personai vai bezpeļņas organizācijai.

61 Tātad ir jāatzīst, ka Likuma 3898/2010 5. pantā ietvertā prasība par mediatoru apmācības iestādes juridisko formu, atbilstoši kurai mediatoru apmācības iestādēm ir jābūt bezpeļņas sabiedrībām, skaidri ietilpst Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 23. februāris, Komisija/Ungārija, C-179/14, EU:C:2016:108, 61. un 62. punkts).

62 Turklāt jānorāda, ka Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta c) apakšpunktā, lasot to kopā ar 73. apsvērumu, ir paredzēta cita prasību kategorija, kuras attiecas uz sabiedrības kapitāla turējumu.

63 Tātad prasība par apmācības iestādes sastāvu, atbilstoši kurai mediatoru apmācības iestādē ir jāietilpst vismaz vienai Grieķijas advokātu apvienībai un vismaz vienai profesionālajai organizācijai, kas ietverta Likuma 3898/2010 5. pantā, ietilpst Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta c) apakšpunkta piemērošanas jomā.

64 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai attiecīgās valsts tiesību normas ietilpst Direktīvas 2006/123 15. panta 3. punkta piemērošanas jomā.

65 Šajā ziņā, pirmām kārtām, saskaņā ar Direktīvas 2006/123 15. panta 3. punkta a) apakšpunktu šī panta 2. punktā minētās prasības nav nesaderīgas ar šīs direktīvas normām ar nosacījumu, kurš ir paredzēts līdz ar citiem nosacījumiem, ka tās nav ne tieši, ne netieši diskriminējošas atkarībā no pilsonības vai – sabiedrību gadījumā – juridiskās adreses atrašanās vietas.

66 Šajā gadījumā no Likuma 3898/2010 5. panta izriet, ka prasības par juridisko formu, kapitāla turējumu un mediatoru apmācības iestādes sastāvu ir piemērojamas gan Grieķijā reģistrētām apmācības iestādēm, gan arī citās dalībvalstīs reģistrētām apmācības iestādēm. Līdz ar to šīs prasības nav diskriminējoša rakstura šīs direktīvas 15. panta 3. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

67 Otrām kārtām, attiecībā uz minēto valsts tiesību normu nepieciešamību ir jānorāda, ka, lai gan Grieķijas Republika nav izvirzījusi konkrētu pamatojumu Likuma 3898/2010 5. pantam, no Tiesā sniegtās argumentācijas izriet, ka minētais regulējums saskaņā ar Direktīvas 2006/123 15. panta 3. punkta b) apakšpunktu ir piemērots, lai nodrošinātu augstu mediatoru apmācību pakalpojumu līmeni, kā arī lai veicinātu apmācības iestāžu izveidi attālākos reģionos.

68 Tomēr, lai gan šādi apsvērumi var būt primāri vispārējo interešu apsvērumi, Grieķijas Republika tomēr nav sniegusi argumentus, kas varētu pierādīt, ka noteikumi par apmācības iestādes juridisko formu un kapitāla turējumu ir šo mērķu sasniegšanai nepieciešami pasākumi.

69 Tā kā šie trīs Direktīvas 2006/123 15. panta 3. punktā uzskaitītie nosacījumi ir kumulatīvi, jākonstatē, ka attiecīgās valsts tiesību normas neatbilst otrajam no tiem, un nav nepieciešams pārbaudīt 3. punktā ietvertās trešās prasības izpildi.

70 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka nosakot, ka mediatoru apmācības iestāžu juridiskajai formai ir jābūt vienīgi bezpeļņas uzņēmumiem un tajos jāietilpst vismaz vienai Grieķijas advokātu apvienībai un vēl vismaz vienai Grieķijas profesionālajai organizācijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā un 3. punktā.

Par iebildumu saistībā ar Direktīvas 2005/36 13. un 14. pantu, kā arī 50. panta 1. punktu un VII pielikumu

– Lietas dalībnieču argumenti

71 Komisija uzskata, ka Likuma 3898/2010 un grozītā Ministrijas rīkojuma 109088 normas ir pretrunā Direktīvas 2005/36 13. un 14. pantam, kā arī 50. panta 1. punktam un VII pielikumam. Šīs normas esot pretrunā arī nediskriminācijas principam.

72 Vispirms šī iestāde, atgādinādama Direktīvas 2005/36 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā ietverto "reglamentētās profesijas" definīciju, norāda, ka minētajā direktīvā nav prasīts konkrēts izglītību apliecinošs dokuments, lai varētu sākt darbību mediatora profesijā, nedz arī ierobežota tā attiecināšana uz reglamentētas profesijas "veikšanu". Šī iestāde uzskata, ka, lai gan gadījumā, kad nav veikta saskaņošana, šīs profesijas reglamentēšana un nosacījumu definēšana par piekļuvi tai paliek dalībvalstu kompetencē, valsts tiesību normas tomēr nedrīkst radīt neattaisnotu šķēršli Līgumos garantēto pamatbrīvību izmantošanai.

73 Tā kā Grieķijā piekļuve mediatora profesijai ir pakārtota gan īpašai apmācībai, gan arī akreditācijai, kas kandidātam tiek piešķirta pēc tam, kad tas ir nokārtojis attiecīgu eksāmenu, Komisija uzskata, ka mediatoru profesijai ir piemērojama Direktīva 2005/36.

74 Tā uzskata, ka apstākli, ka Grieķijas Republika nav norīkojusi iestādes un struktūras, kas ir kompetentas piešķirt vai saņemt kvalifikāciju apliecinošos dokumentus un citus dokumentus, kā noteikts šīs direktīvas 56. panta 3. punktā, nevar izvirzīt kā attaisnojumu citu šīs direktīvas normu neievērošanai.

75 Attiecībā, pirmkārt, uz apmācības iestādes izdotu sertifikātu, kurš migrējošam mediatoram ir jāiesniedz, lai iegūtu akreditāciju šīs profesijas veikšanai Grieķijā, Komisija norāda, ka no grozītā Ministrijas rīkojuma 109088 izriet, ka pieteikumam par ārvalstīs iegūta mediatora kvalifikāciju apliecinoša dokumenta atzīšanu Grieķijā tostarp ir jāpievieno apmācības iestādes sertifikāts par apmācību metodi, dalībnieku skaitu, mācībspēku skaitu un kvalifikāciju, eksaminācijas un kandidātu izvērtēšanas procedūru un kārtību, kādā tiek nodrošināts godīgums. Šādi nosacījumi pārsniedzot to, kas nepieciešams, lai izvērtētu zināšanu līmeni un profesionālo kvalifikāciju, kādai būtu jābūt kvalifikācijas dokumenta saņēmējam. Līdz ar to iepriekš minētie nosacījumi esot pretrunā Direktīvas 2005/36 13. un 14. pantam, kā arī 50. panta 1. punktam un VII pielikumam.

76 Šajā ziņā Komisija norāda, ka no Direktīvas 2005/36 13. panta izriet, ka dalībvalsts kompetentā iestāde atļauj pretendentiem piekļūt reglamentētajai profesijai, ja viņiem ir kompetences apliecinājums vai kvalifikāciju apliecinoši dokumenti, kurus prasa cita dalībvalsts, lai piekļūtu šai profesijai vai darbotos šajā profesijā tās teritorijā. Lai gan šādi apliecinājumi ir jāizsniedz dalībvalsts kompetentajai iestādei un tiem ir jāapliecina zināms profesionālās kvalifikācijas līmenis, Komisija uzskata, ka tomēr Direktīvā 2005/36 nav prasības par to, ka citās dalībvalstīs izsniegtiem diplomiem ir jāapliecina izglītība vai apmācība, kas būtu līdzvērtīga vai pielīdzināma uzņēmējā dalībvalstī prasītajai.

77 Komisija norāda, ka Direktīvas 2005/36 14. pantā ir paredzēts, ka uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes var uzaicināt kandidātu sniegt informāciju attiecībā uz viņa apmācību tikai tādā apmērā, kādā tas ir nepieciešams, lai saprastu iespējamās būtiskās atšķirības no nepieciešamās Grieķijas Republikas

tiesiskajā regulējumā prasītās izglītības. Šī iestāde uzskata, ka valsts tiesiskajā regulējumā izvirzītie nosacījumi neļauj pārbaudīt, vai kandidāta gūtā izglītība aptver mācību priekšmetus, kas būtiski atšķiras no tiem, kurus aptver kvalifikāciju apliecinošais dokuments, kas nepieciešams Grieķijā.

78 Turklāt no Direktīvas 2005/36 50. panta 1. punkta izriet, ka uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes atzīšanas procedūrā var pieprasīt šīs direktīvas VII pielikumā uzskaitītos dokumentus un sertifikātus, piemēram, zināšanu atestācijas vai kvalifikāciju apliecinošos dokumentus, kas sniedz piekļuvi konkrētajai profesijai.

79 Komisija norāda, ka no minētā VII pielikuma 1. punkta b) apakšpunkta izriet, ka uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes var uzaicināt kandidātu sniegt informāciju par viņa apmācību tikai tādā apmērā, kādā tas ir nepieciešams, lai saprastu iespējamās būtiskās atšķirības no valstī prasītās izglītības. Līdz ar to minētā iestāde uzskata, ka Grieķijas tiesiskajā regulējumā ietvertie nosacījumi ir pretrunā gan Direktīvas 2005/36 14. panta 1. punktam gan tās 50. panta 1. punktam un VII pielikumam.

80 Attiecībā, otrkārt, uz Grieķijas Republikas paredzētajiem kompensācijas pasākumiem Komisija atgādina, ka grozītā Ministrijas rīkojuma 109088 A daļas vienīgā panta 5. punktā ir noteikts, ka mediatoru akreditācijas komisija pati pēc savas ierosmes var pieprasīt attiecīgajai personai nokārtot papildu eksāmenu, īpaši tad, ja tā apmācību ir ieguvusi Grieķijā citas valsts apmācības iestādē.

81 Lai gan Komisija piekrīt, ka Direktīvā 2005/36 nav prasības par to, ka ir jānosaka šādu eksāmenu kritēriji, tā tomēr norāda, ka tad, ja nav valsts noteikumu par eksāmena procedūru, tā var izrādīties patvaļīga, pat diskriminējoša. Tādēļ tā uzskata, ka, uzdodot nokārtot eksāmenu, pirms tam neizvērtējot, vai iespējami pastāv būtiskas atšķirības salīdzinājumā ar valstī sniegto apmācību, tiek pārkāptas Direktīvas 2005/36 14. panta prasības.

82 Turklāt Komisija norāda, ka viens no kvalifikācijas apliecinājuma līdzvērtīguma atzīšanas nosacījumiem valsts tiesiskajā regulējumā ir pierādījums par pieredzi, kas izpaužas kā dalība mediatora, mediatora asistenta vai kādas no pusēm padomnieka statusā vismaz trijos mediācijas procesos. Taču šāds nosacījums netiek izvirzīts Grieķijā apmācību guvušiem mediatoriem. Komisija uzskata, ka šis nosacījums ir diskriminējošs un pretrunā Direktīvas 2005/36 13. pantam.

83 Runājot par Grieķijas administratīvo praksi nepiemērot minēto nosacījumu, ja kandidāta lietas materiāli pierāda profesionālo izaugsmi un pastāvīgu mediācijas praktizēšanu, Komisija norāda, ka valsts tiesiskā regulējuma neatbilstību Savienības tiesībām pilnībā izslēgt var tikai ar saistošiem noteikumiem, kuriem ir tāds pats juridiskais spēks kā tiem, kuri ir jāgroza, un tādējādi ar administratīvo praksi vien nav pietiekami, lai varētu uzskatīt, ka faktiski tiek pildīti LESD paredzētie pienākumi. Katrā ziņā šī iestāde uzskata, ka atbilstoši Grieķijas tiesiskajam regulējumam iespēja nepiemērot nosacījumu par pieredzi attiecas vienīgi uz personām, kuras mediatora atestācijas dokumentu ir ieguvušas līdz 2012. gada 31. decembrim.

84 Grieķijas Republika uzsver, ka grozītais Ministrijas rīkojums 109088 tika atcelts, stājoties spēkā Likumam 4512/2018, un tādēļ šim iebildumam vairs nav jēgas.

– *Tiesas vērtējums*

85 Iesākumā attiecībā uz Direktīvas 2005/36 piemērošanas jomas robežām attiecībā pret Direktīvu 2008/52 ir jānorāda, kā secinājumu 46. punktā to darījis ģenerāladvokāts, ka pēdējā minētā direktīva šajā lietā neietekmē Direktīvas 2005/36 piemērojamību. Proti, lai gan Direktīva 2008/52 attiecas uz noteiktiem mediācijas aspektiem civillietās un komerclietās, ar to tomēr nav veikta piekļuves mediatora profesijai nosacījumu saskaņošana.

86 Kad tas ir precizēts, attiecībā uz jautājumu par to, vai mediatora profesija ir "reglamentēta profesija" Direktīvas 2005/36 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, ir jāatgādina, ka "reglamentēta profesija" nozīmē profesionālu darbību vai profesionālu darbību kopumu, uz kuru sākšanu, veikšanu vai veikšanu kādā noteiktā veidā tieši vai netieši attiecas normatīvos vai administratīvos aktos paredzēta prasība par īpašas profesionālās kvalifikācijas esamību (spriedums, 2017. gada 21. septembris, *Malta Dental Technologists Association* un *Reynaud*, C-125/16, EU:C:2017:707, 34. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

87 Tātad no Direktīvas 2005/36 3. panta 1. punkta b), c) un e) apakšpunkta izriet, ka šīs direktīvas 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētais īpašas "profesionālās kvalifikācijas" jēdziens attiecas uz jebkuru kvalifikāciju, ko apliecina dokuments par konkrētas izglītības iegūšanu, kas domāta, lai sagatavotu tās ieguvējus noteiktai profesijai (spriedums, 2017. gada 21. septembris, *Malta Dental Technologists Association* un *Reynaud*, C-125/16, EU:C:2017:707, 35. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

88 Kā secinājumu 43. punktā norādījis arī ģenerāladvokāts, ir jākonstatē, ka mediatora profesija, kāda tā ir reglamentēta Grieķijā, faktiski atbilst šī sprieduma 86. un 87. punktā minētajiem kritērijiem, jo piekļuve tai ir atkarīga no atbilstošas apmācības, kura paredzēta, lai iegūtu profesionālo kvalifikāciju un to apliecinošu dokumentu, kas ļauj strādāt šajā profesijā, tostarp saskaņā ar Likuma 3898/2010 6. panta 1. un 3. punktu.

89 Saistībā ar attiecīgā tiesiskā regulējuma atbilstību Direktīvas 2005/36 normām ir jānorāda, ka mediatoru apmācības apliecinājumu atzīšana ir reglamentēta šīs direktīvas 10.–14. pantā.

90 Saskaņā ar minētās direktīvas 13. panta 1. punktu uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde atļauj pretendentiem piekļūt un darboties reglamentētā profesijā saskaņā ar tādiem pašiem noteikumiem kā tie, kurus piemēro tās pilsoņiem, ja viņiem ir kompetences apliecinājums vai kvalifikāciju apliecinoši dokumenti, kas minēti tās pašas direktīvas 11. pantā un ko izdevusi citas dalībvalsts kompetentā iestāde tādā pašā nolūkā.

91 Lai gan Direktīvas 2005/36 14. pantā ir noteikts, ka tās 13. pants uzņēmējai dalībvalstij neliedz noteikt "kompensācijas pasākumus", kuros ietilpst adaptācijas periods vai zināšanu pārbaude personām, kas vēlas uzsākt darbību reglamentētā profesijā un tajā strādāt, tomēr, kā secinājumu 56. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, šis pats 14. pants šo iespēju aprobežo ar tā 1. punktā uzskaitītajiem gadījumiem.

92 No Direktīvas 2005/36 14. panta 1. punkta a) apakšpunkta vispirms izriet, ka dalībvalstis var noteikt kompensācijas pasākumus gadījumos, kad pretendenta iegūtā apmācība aptver mācību priekšmetus, kuri būtiski atšķiras no tiem, ko aptver kvalifikāciju apliecinošais dokuments, kurš nepieciešams uzņēmējā dalībvalstī. Turpinot – saskaņā ar šā panta 4. punktu jēdziens "mācību priekšmeti, kuri būtiski atšķiras" ir jāsaprot tādējādi, ka tie ir tādi mācību priekšmeti, attiecībā uz kuriem iegūtās zināšanas, prasmes un kompetences ir būtiskas darbības veikšanai attiecīgajā profesijā un attiecībā uz kuriem ieceļotāja saņemtā apmācība tās satura ziņā būtiski atšķiras no apmācības, kas tiek pieprasīta uzņēmējā dalībvalstī. Visbeidzot, minētā 14. panta 5. punktā ir noteikts, ka iespēja pieprasīt kompensācijas pasākumus ir pakļauta samērīguma principa ievērošanai.

93 Turklāt no Direktīvas 2005/36 50. panta 1. punkta izriet, ka uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde var pieprasīt šīs direktīvas VII pielikumā uzskaitītos dokumentus un sertifikātus. Šī pielikuma 1. punkta b) un c) apakšpunkts norāda uz to, ka tajā minētos apliecinājumus var pieprasīt saskaņā ar nosacījumiem, kas izklāstīti šajās minētajās normās.

94 Tādēļ Grieķijas tiesiskā regulējuma atbilstība Direktīvai 2005/36 ir jāpārbauda, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus.

95 Saistībā ar, pirmkārt, akadēmisko kvalifikāciju atzīšanu, kurai piemērojamas papildu prasības par apmācības iestādes sertifikāta saturu, kas migrējošajam mediatoram ir jāiesniedz, lai varētu strādāt šajā profesijā Grieķijā, no grozītā Ministrijas rīkojuma 109088 A daļas vienīgā panta 2. punkta c) apakšpunkta izriet, ka atbilstoši Grieķijas tiesiskajam regulējumam Grieķijas akreditācijas komisijai adresētajā apmācības iestādes sertifikātā ir jāietver virkne informācijas, tostarp arī informācija par apmācību vietu, kā arī par eksaminācijas un kandidātu izvērtēšanas procedūru un kārtību, kādā tiek nodrošināts godīgums.

96 Taču jākonstatē, pirmām kārtām, ka Grieķijas Republikas tiesiskajā regulējumā izvirzītie nosacījumi nav ietverti Direktīvā 2005/36 un, otrām kārtām, pretēji no šīs direktīvas 14. panta, 50. panta 1. punkta un VII pielikuma 1. punkta izrietošajām prasībām, kā secinājumu 60. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, tie nav piemēroti, lai samērīgā veidā izvērtētu mācību kursa saturu, kuru apguvušas attiecīgās personas.

97 Otrkārt, saistībā ar kompensācijas pasākumiem, kuri Grieķijas Republikā tiek izvirzīti mediatora akreditācijas kandidātiem, kuriem ir atestācijas dokumenti, kas iegūti ārvalstīs vai ko izsniegusi atzīta ārvalstu apmācības iestāde par Grieķijā sniegtu apmācību, ir jānorāda, ka no Direktīvas 2005/36 14. panta 1. punkta a) apakšpunkta izriet – lai piemērotu kompensācijas pasākumus, ir jāveic pārbaude, kurā uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde pārliecinās, vai pastāv būtiskas atšķirības starp kandidāta iegūto apmācību un valstī sniegto apmācību.

98 Šajā gadījumā no grozītā Ministrijas rīkojuma 109088 A daļas vienīgā panta 5. punkta izriet, ka gadījumā, kad runa ir par tāda atestācijas dokumenta līdzvērtīgumu, kas iegūts ārzemēs vai ko izdevusi ārvalsts apmācības iestāde pēc Grieķijā sniegta apmācību kursa, Grieķijas mediatoru akreditācijas komisija var šo līdzvērtīgumu atzīt, ja kandidāts spēj pierādīt pieredzi, kas atbilst dalībai vismaz trijos mediācijas procesos kā mediatoram, mediatora palīgam vai kādas no pusēm padomniekam. Turklāt šī komisija pēc savas ierosmes var pieprasīt kandidātam nokārtot papildu eksāmenu, īpaši tad, ja tas apmācību ir ieguvis Grieķijā.

99 Šajā ziņā ir jākonstatē, kā secinājumu 63. punktā norādījis ģenerāladvokāts, ka šādi nosacījumi neatbilst Direktīvā 2005/36 noteikto kritēriju veidiem un pārsniedz rīcības brīvību, ko tā atstāj dalībvalstu kompetentajām iestādēm šajā jomā.

100 Proti, tā kā attiecīgajā valsts tiesiskajā regulējumā nav paredzēts iepriekšējs izvērtējums nolūkā noteikt, vai pretendenta iegūtā apmācība aptver mācību priekšmetus, kuri būtiski atšķiras no tiem, ko aptver kvalifikāciju apliecinošais dokuments, kurš nepieciešams uzņēmējā dalībvalstī, jo šis iepriekšējais izvērtējums saskaņā ar Direktīvas 2005/36 14. pantu ir nepieciešams, lai akreditācijas komisija varētu pieprasīt izpildīt kompensācijas pasākumus, nevar atzīt, ka šis valsts tiesiskais regulējums atbilst Direktīvai 2005/36.

101 Turklāt ir jākonstatē, ka grozītā Ministrijas rīkojuma 109088 A daļas vienīgā panta 5. punktā nav ievēroti arī Direktīvas 2005/36 13. panta 1. punktā ietvertie pienākumi, jo tajā ārvalsts apmācības iestādes atestācijas dokumentu ieguvušām personām, kuras lūdz mediatora akreditāciju, ir jāpierāda pieredze, kas atbilst dalībai vismaz trijos mediācijas procesos, valsts apmācības iestādes atestācijas dokumentu saņēmušām personām šāds akreditācijas nosacījums netiek izvirzīts.

102 Šos apsvērumus neatspēko arguments, ka administratīvajā praksē šo nosacījumu var arī nepiemērot, jo ir skaidrs, ka pat ja praksē dalībvalsts iestādes nepiemēro Savienības tiesībām pretrunā esošu valsts tiesību normu, tiesiskā drošība tomēr prasa šo normu grozīt (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 5. jūlijs, Komisija/Beļģija, C-522/04, EU:C:2007:405, 70. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

103 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka, piemērojot akadēmiskās kvalifikācijas atzīšanas procedūrai papildu prasības attiecībā uz nepieciešamo sertifikātu saturu un nosakot kompensācijas pasākumus, iepriekš neizvērtējot iespējamās būtiskās atšķirības no valstī sniegtās apmācības, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti Direktīvas 2005/36 13. un 14. pantā, 50. panta 1. punktā, kā arī VII pielikumā.

104 Tādējādi ir jākonstatē, ka:

– nosakot, ka mediatoru apmācības iestāžu juridiskajai formai jābūt vienīgi bezpeļņas uzņēmumiem un tajos jāietilpst vismaz vienai Grieķijas advokātu apvienībai un vēl vismaz vienai Grieķijas profesionālajai organizācijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā un 3. punktā;

– piemērojot akadēmisko kvalifikāciju atzīšanas procedūrai papildu prasības attiecībā uz nepieciešamo sertifikātu saturu un nosakot kompensācijas pasākumus, iepriekš neizvērtējot iespējamās būtiskās atšķirības no valstī sniegtās apmācības, kā arī paturot spēkā diskriminējošas normas, saskaņā ar kurām mediatora akreditācijas pieteikuma iesniedzējiem, kuru atestācijas dokumenti ir iegūti ārvalstīs vai kurus izsniegusi atzīta ārvalstu apmācības iestāde pēc Grieķijā apgūtas apmācību programmas, ir jāapliecina pieredze, kas atbilst dalībai vismaz trijos mediācijas procesos, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Direktīvas 2005/36 13. un 14. pantā, 50. panta 1. punktā, kā arī VII pielikumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

105 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai pēdējai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiesprież Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nosprież:

1)

– **Nosakot, ka mediatoru apmācības iestāžu juridiskajai formai jābūt vienīgi bezpeļņas uzņēmumiem un tajos jāietilpst vismaz vienai Grieķijas advokātu apvienībai un vēl vismaz vienai Grieķijas profesionālajai organizācijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū 15. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā un 3. punktā;**

– **piemērojot akadēmisko kvalifikāciju atzīšanas procedūrai papildu prasības attiecībā uz nepieciešamo sertifikātu saturu un nosakot kompensācijas pasākumus, iepriekš neizvērtējot iespējamās būtiskās atšķirības no valstī sniegtās apmācības, kā arī paturot spēkā diskriminējošas normas, saskaņā ar kurām mediatora akreditācijas pieteikuma iesniedzējiem, kuru atestācijas dokumenti ir iegūti ārvalstīs vai kurus izsniegusi atzīta ārvalstu apmācības iestāde pēc Grieķijā apgūtas apmācību programmas, ir jāapliecina pieredze, kas atbilst dalībai vismaz trijos mediācijas procesos, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2005/36/EK (2005. gada 7. septembris) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/55/ES (2013. gada 20. novembris), 13. un 14. pantā, 50. panta 1. punktā, kā arī VII pielikumā.**

2) Grieķijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]